

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΟΜΩ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΩΝ

Ευαγγέλου Δ. Θεοδώρου, 'Ομοτίμου Καθηγητού του Πανεπιστημίου 'Αθηνών, *Η Θεολογική Αισθητική των Ί. Εικόνων και η Οικουμενική σημασία των*, σσ. 7-29.

Αί Εικόνες είναι χαρακτηριστικόν δημιούργημα τῆς Ὁρθοδόξου Αισθητικῆς, ἥτις ἐν τῇ καθ' ὄλου χριστιανικῇ Τέχνῃ ἐναρμονίζει τὴν ἐξωτερικὴν ὄρατὴν καλλιτεχνικὴν μορφὴν μετὰ τοῦ ἀοράτου ἐσωτερικοῦ νοήματος. Τὸ νόημα αὐτὸ εἶναι ἀναγωγικὸν καὶ μυσταγωγικόν, διότι ὑποβοηθεῖ τὴν κοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς θείας καὶ οὐρανοῦ πραγματικότητος, ἐφ' ὅσον, συμφώνως πρὸς τὴν διατύπωσιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «ἡ τῆς εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸ πρῶτότυπον διαβαίνει καὶ ὁ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν».

Μέγα Λ. Φαράντου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Ἐπιστήμη καὶ Θρησκεία*, σελ. 30-79, καὶ 581-652 (*συνεχίζεται*).

Σκοπὸς τοῦ συγγραφέως εἶναι νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰς ἀπόψεις τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης περὶ τῆς θρησκείας καὶ νὰ καθορίσῃ τὰς σχέσεις μεταξὺ αὐτῶν, ἐπίσης δὲ νὰ παραθέσῃ τὰς βασικὰς ἀρχὰς καὶ τὰ οὐσιώδη γνωρίσματα τοῦ ἐπιστημονικῶς ἐργάζεσθαι καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ βιώματος. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἀξιολογεῖ καὶ κρίνει τὰ πορίσματα τῆς λεγομένης νέας Φυσικῆς. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἐξετάζει τὸ θρησκεῦειν διαχρονικῶς καὶ κάνει ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων.

Γενναδίου Λιμούρη, *Τὸ περιβάλλον σὲ κίνδυνον, ἡ φύσις ὑπὸ καταστροφῆς, ἡ Δημιουργία ἀπειλουμένη; Ἐσχολογικὸ Μορατοριὸν ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου*, σσ. 80-143.

Μετὰ σύντομον ἀναδρομὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς οἰκολογίας ὁ συγγραφεὺς προβαίνει εἰς κριτικὴν τῶν μέχρι τοῦδε παρεμβάσεων πρὸς σωτηρίαν τοῦ περιβάλλοντος ἀπὸ τὰ διάφορα οἰκολογικὰ κινήματα καὶ τὰς ἐπιμέρους ἐπιστήμας. Ἐπισημαίνεται ἡ ἀνάγκη μᾶς ἠθικῆς παρεμβάσεως (*direction morale*), τὴν ὁποίαν δύναται ν' ἀναλάβῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τὴν πλουσίαν πατερικὴν παράδοσιν καὶ ἐμπειρίαν, ὥστε νὰ γίνῃ πλέον ἀποτελεσματικὴ ἡ

προσπάθεια διὰ τὴν ἀναστροφὴν τῆς καταστροφικῆς πορείας τῆς Δημιουργίας.

Διονυσίου Γ. Δακουρά, Ἐπικ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Θρησκεία καὶ Αἵρεσις. Α΄ Ἐκκλησία καὶ Αἵρεσις*, σσ. 144-199.

Ἡ μελέτη ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος εὐρύτερας θρησκευτικοινωνιολογικῆς ἐρεῦνης. Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ ὄρια Ἐκκλησίας καὶ Αἱρέσεως, ὡς προσδιορίζονται ταῦτα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιολογίαν, χωρὶς νὰ ὑπείσρχεται εἰς τὰς διαφορὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἰδιαιτερότητας μεταξὺ τῶν διαφόρων Ὁμολογιῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν μεταξὺ των ἀνταγωνισμόν, ὅστις γίνεται φανερὸς εἰς πολλὰς ἐκφάνσεις τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς.

Μαρίου Π. Μπέγζου, Ὁ Ν. Μπερδιάγιεφ καὶ ἡ βυζαντινὴ φιλοσοφία. *Περὶ τῆς μεταφυσικῆς ἐμβελείας τῆς πατερικῆς θεολογίας*, σσ. 200-203.

Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὴν σπουδὴν τῆς ἑλληνικῆς πατερικῆς θεολογίας ἀπὸ τὸν Ρῶσον θρησκευτοφιλόσοφον Ν. Μπερδιάγιεφ (1874-1948) μὲ ἰδιαιτέραν ἀναφορὰν εἰς τὸν Μ. Ἀθανάσιον καὶ τὸν Γρηγόριον Νύσσης. Ἐπίσης καταδεικνύεται ὅτι ἡ πατερικὴ θεολογία ἔχει φιλοσοφικὰς προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον.

Ἰωάννου Ἀν. Τσαγγαλίδη, Ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ (Μία νέα ἀποψη γιὰ τοὺς παραλήπτες τῆς), σσ. 209-217.

Τὸ δυσεπίλυτο πρόβλημα τῶν ἀποδεκτῶν τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐρευνᾷ ἡ μελέτη, προτείνουσα ὡς τοιοῦτους τοὺς ἕξ Ἰουδαίων Χριστιανούς τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης. Εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτὸ καταλήγει μετὰ ἀπὸ σειρὰν συλλογισμῶν ἐρευνᾶσα τὰ ἐσωτερικὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιστολῆς, τὰς σχέσεις τοῦ συγγραφῆως αὐτῆς πρὸς τοὺς ἀποδέκτας, τὴν χρῆσιν ναυτικῶν ὄρων κ.ἄ.

Χρήστου Κ. Τσούβαλη, *Οἱ πιουλάριοι ἀρχιερεῖς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον*, σσ. 218-254.

Τὸ τελευταῖον μέρος τῆς μελέτης, εἰς τὸ ὁποῖον παρατίθεται Πίναξ τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψασῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς καὶ τῶν ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον τοὺς τίτλους αὐτῶν ἀπὸ τὸν 15ον αἰῶνα μέχρι καὶ τὸ τέλος τῆς πατριαρχείας Ἀθηναγόρου (7-7-1972).

Δημητρίου Ντιγκμπασάνη, Σιναΐτου, Ἡ Σιναΐτικὴ Βιβλιοθήκη, σσ. 255-282.

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς μελέτης περιέχουσα τὰς προσπαθείας καταλογογραφῆσεως τῶν σιναΐτικῶν κωδίκων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἐπὶ ἀρχιεπισκόπου

Κοσμᾶ (1702-1708). Ἡ δημοσίευσις κλείνει μὲ τὴν παράθεσιν εὐρυτάτης ἑλληνικῆς καὶ ξένης συναϊτικῆς βιβλιογραφίας.

Νικολάου Κ. Δρατσέλλα, *Ἡ Θεολογία τῆς Γλώσσης στοὺς «Κατ' Εὐνομίου» Λόγους τοῦ Μ. Βασιλείου*, σσ. 283-288.

Θεολογικὴ προσέγγισις τῶν γλωσσικῶν ἀπόψεων τοῦ Μ. Βασιλείου, ὡς αὐταὶ διατυπῶνται εἰς τοὺς «Κατὰ Εὐνομίου» Λόγους του, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Εὐνομίου, ὁ ὁποῖος, ἔχων ἀριστοτελικὴν ἀφετηρίαν, ταυτίζει τὴν οὐσίαν μὲ τὸ ὄνομα, ἐνῶ κατὰ τὴν ἐπιχειρηματολογίαν τοῦ Μ. Βασιλείου τὰ ὀνόματα εἶναι δηλωτικὰ ἰδιωμάτων καὶ ὄχι οὐσίας.

Ἐπιστημονικὸν Μνημόσυνον τοῦ Καθηγητοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἰωάννου Καρμίρη, σσ. 289-322.

Μηνύματα καὶ Λόγοι οἱ ὅποιοι ἐξεφωνήθησαν κατὰ τὸ Ἐπιστημονικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀείμνηστου Καθηγητοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ, πὺ πραγματοποιήθηκε τὴν 24ην Φεβρουαρίου 1993.

Χρυσοστόμου Σαββάτου, *Α' Διαχριστιανικὸν Συμπόσιον*, σσ. 323-328.

Πεπραγμένα καὶ Πορίσματα τοῦ γενομένου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης Διαχριστιανικοῦ Συμποσίου μὲ θέμα «Θεοπτία καὶ Προσευχή». Τὸ Συμπόσιον ὀργανώθηκε ἀπὸ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τὸ Ἰνστιτούτον Πνευματικότητος τοῦ Πανεπιστημίου Aetneum Antonianum τῆς Ρώμης.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Ἡ Ἐβδομηκονταετηρὶς τῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησία» καὶ «Θεολογία»*, σσ. 353-360.

Σύντομος ἱστορικὴ ἀναφορὰ εἰς τὴν ἴδρυσιν καὶ τὴν πορείαν τῶν περιοδικῶν «Θεολογία» καὶ «Ἐκκλησία» ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 70ετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των. Ἀναλύονται οἱ σκοποὶ καὶ αἱ προοπτικαὶ τῶν δύο περιοδικῶν καὶ περιγράφεται τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ἐμπνευσμένων διευθυντῶν αὐτῶν.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Τὸ Ἑλληνορθόδοξον Ἰδεῶδες τῆς «Παιδείας»*, σσ. 361-370.

Ὁμιλία τοῦ σ. ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει αὐτοῦ ὡς Διδάκτορος Θεολογίας honoris causa τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Brookline τῆς Μασσαχουσέτης Η.Π.Α., ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναπτύσσεται τὸ θέμα τοῦ Ἑλληνορθόδοξου

Ἰδεώδους τῆς Παιδείας ἐν γένει καὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὡς ἐκφραστῶν τῶν ἀνωτάτων ἀξιῶν τῆς ἐν λόγῳ παιδείας, εἰδικώτερον.

Παναγιώτου Ν. Σιμωνῆ, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Ἡ ἀποστασία τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν Σαττεῖν (Ἀριθ. 25, 1 ἐξ. 31, 16)*, σσ. 371-398.

Μελέτη ἀφορώσα εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ ἱστορικὴν διασάφισιν τῆς ἐν Σαττεῖν ἀποστασίας τῶν Ἰσραηλιτῶν, γενομένης πρὸ τῆς ὑπ' αὐτῶν θαυμαστῆς διαβάσεως τοῦ Ἰορδάνου. Ἐξετάζονται αἱ βιβλικαὶ καὶ ἐξωβιβλικαὶ μαρτυρίαι καὶ ἐρευνᾶται ὁ ρόλος τοῦ Μεσοποταμίου μάντεως Βαλαάμ.

Μέγα Λ. Φαράντου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Τὸ φιλοσοφικὸν ὑπόβαθρον τῆς Θεολογίας τοῦ Ψευδο-Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου*, σσ. 399-427.

Ὁ συγγραφεὺς τονίζει ὅτι τὰ εἰς τὸν Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην ἀποδιδόμενα θεολογικὰ συγγράμματα εἶναι κατ' οὐσίαν φιλοσοφικοῦ καὶ εἰδικώτερον νεοπλατωνικοῦ περιεχομένου, ἢ δὲ θεολογικῆ ὄψις αὐτῶν καταλαμβάνει ἐντελῶς δευτερεύουσαν θέσιν. Ὁ συγγραφεὺς τῶν οὐδόλως ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐν Χριστῷ θεῖαν ἀποκάλυψιν τὰ δὲ ἀγιογραφικὰ χωρία, ποῦ παραθέτει, τὰ χρησιμοποιεῖ ἐπιλεκτικῶς καὶ εὐκαιρικῶς, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν συνάφειαν αὐτῶν πρὸς τὸ φιλοσοφικὸν τοῦ σύστημα, δημιουργῶν μεγάλην σύγχυσιν εἰς τὴν χριστιανικὴν θεολογίαν.

Ἄνδρᾶ Ν. Παπαβασιλείου, Δ. Θ., *Ὁ Πατριάρχης Τύχων καὶ τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα (ὡς ἀναπτύσσεται εἰς Ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πάσης Ῥωσσίας Τύχωνος πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γερμανὸν Β')*, σσ. 428-437.

Εἰς τὴν παρούσαν μελέτην ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει τὰς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος προτεινομένας λύσεις εἰς τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ ἀνακύψουν ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥωσσίας ἀπεφάσιζεν εἴτε νὰ διατηρήσῃ, εἴτε νὰ διορθώσῃ τὸ Παλαιὸν (Ἰουλιανὸν) Ἡμερολόγιον ἐν ὄψει τῆς μονομεροῦς ἀποφάσεως, ληφθείσης τὸ 1918 ὑπὸ τῆς Κομμουνιστικῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας, νὰ υἱοθετήσῃ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον. Αἱ ἐν λόγῳ προτάσεις τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος εὐρίσκονται ἐντὸς ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης πρὸς τὸν τότε Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γερμανὸν Β'.

Ἰωάννου Κ. Γρηγοροπούλου, *Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ Παρισίου Κώδικα Suppl. GR. 64 (Θεόληπτος Φιλαδελφείας (1283-1322)) καὶ τὰ τρία ἔργα αὐτοῦ (Λόγος καὶ Ὁμιλίαι)*, σσ. 438-478.

Ἐκδοαὶς τριῶν ἔργων τοῦ Θεολήπτου Φιλαδελφείας, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 64 (Suppl. GR.) χειρόγραφον κώδικα τῆς Παρισινής Βιβλιοθήκης καὶ ἀποδίδονται εἰς «ἀνώνυμον» συγγραφέα.

Π. Β. Πάσχου, *Ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης. Ὑμναγιολογικὲς προσεγγίσεις*, σσ. 479-515.

Ἀγιολογικὴ καὶ ἱστορικὴ ἔρευνα πρὸς διασάφην τοῦ προσώπου τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν. Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει ὅλας τὰς παραδόσεις περὶ τοῦ ἁγίου καὶ τέλος ζωγραφεῖ τὴν προσωπικότητά του μὲ ὁδηγὸν τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Ὑμνολογίαν.

Ἀθανασίου Ε. Καραθανάση, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, *Δύο Συμποσίου γιὰ τὴν Χριστιανικὴ Μακεδονία. Στὰ πλαίσια τῶν ΚΖ' Δημητρίων '92*, σσ. 516-521.

Περιγραφή τοῦ ἐπιστημονικοῦ Συμποσίου διὰ τὸν Θεσσαλονίκης καὶ μετέπειτα Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', γενομένου τὴν 23ην καὶ 24ην Ὀκτωβρίου 1992, ὡς καὶ τοῦ Συμποσίου «Χριστιανικὴ Θεσσαλονίκη», γενομένου κατὰ τὴν 9ην ἕως τὴν 11ην Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ καὶ τ. Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, *Ἡ Ἐκκλησία ὡς «Κοινωνία Ἀγίων»*, σσ. 545-564.

Εἰσήγησις εἰς τὸ ΙΓ' Θεολογικὸν Συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης δι' ἧς ἠρμηνεύθη ἡ χαρακτηρίζουσα τὴν Ἐκκλησίαν ἔκφρασις «Κοινωνία Ἀγίων» ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Συμβόλων καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων. Καταδεικνύεται ὅτι ἡ ἐρμηνεύσις τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ γένους τῆς λέξεως «Ἀγίων» καὶ ἐκ τῆς χροιάς τῆς λέξεως «κοινωνία» καὶ ἀναλόγως τῆς συναφείας τῆς ὁ κ. Καθηγητῆς παρουσιάζει τὰς ἐφαρμογὰς αὐτῆς εἰς τὴν ζωὴν τῶν μελῶν τῆς στρατευομένης καὶ θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.

Ἰωάννου Σάββα Ρωμανίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Συμφωνία Ὁρθοδόξων καὶ Βατικανοῦ*, σσ. 570-580.

Θεολογικὴ, ἱστορικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ ἀξιολόγησις τοῦ κειμένου τὸ ὅποιον παρήγαγεν ἡ Μικτὴ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρ/Καθολικῶν κατὰ τὴν συνάντησίν της ἀπὸ 17ης ἕως 24ης Ἰουνίου 1993 ἐν Μπελεμὲντ τοῦ Λιβάνου. Ὁ συγγραφεὺς διαιρεῖ τὴν μελέτην του εἰς τὰ κάτωθι κεφάλαια: Εἰσαγωγή, Τὸ λεγόμενον Σχίσμα, Ἐκκλησιολογία, Ἡ αἰτία ὑπάρξεως τῆς Οὐνίας παύει νὰ ὑφίσταται, Τὸ Ἐρώτημα, Δογματικοὶ ὄροι δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ὁ σ. ἀπορρίπτει τὸ κείμενον ὡς ἐντελῶς ἀπαράδεκτον ἐξ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου.

Μιχαὴλ Κ. Μακράκη, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Ψυχολογία τῆς Θρησκείας καὶ Λογοτεχνία*, σσ. 653-682.

Πρότασις τοῦ συγγραφεὺς διὰ τὴν καθιέρωσιν πανεπιστημιακοῦ μαθήματος μὲ τὴν ὀνομασίαν «Θρησκείο-ψυχολογικὴ ἀνάλυση τῆς λογοτεχνίας», εἰς

τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Θεωρεῖ τοῦτο ἀπαραίτητον διὰ τὴν εἰκονολογικὴν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος κατακλύζεται ἀπὸ τὴν μεταφορὰν τῶν ἔργων τῆς λογοτεχνίας εἰς τὸν κινηματογράφον καὶ τὴν τηλεόρασιν. Τὸ νέον μάθημα προτείνει νὰ θεωρηθῆ ὡς προέκτασις τῆς Ψυχολογίας τῆς Θρησκείας, τὰς μεθόδους τῆς ὁποίας θὰ χρησιμοποιοῖ.

Χαραλ. Γ. Σωτηροπούλου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, *Ἡ ἔννοια τῶν πειρασμῶν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν καὶ Συμεῶν τὸν Νέον Θεολόγον*, σσ. 683-706.

Τὴν διδασκαλίαν ἐπὶ τῶν πειρασμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Συμεῶνος τοῦ Νέου Θεολόγου παρουσιάζει ὁ συγγραφεὺς ἐν σχέσει μὲ τὴν ὄλην περὶ τοῦ θέματος πατερικὴν παράδοσιν. Ἀναφέρεται εἰς τὸν ὄρισμόν τῶν πειρασμῶν, τὴν προέλευσιν, τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν τρόπον ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν.

Φωκᾶ Α. Ἀγγελάτου, *Ἐπισκοπικαὶ σελίδες Κοζάνης*, σσ. 707-752.

Ἔργα καὶ ἡμέραι ἐν Ἀμερικῇ τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης Ἰωακεῖμ Ἀποστολίδου. Ὁ Κοζάνης Ἰωακεῖμ ἐξελέγη τὸ 1923 καὶ τὸ 1924 ἐπεσκέφθη ἰδιωτικῶς τὰς ΗΠΑ, ὅπου ὁμως προεκάλεσεν πολλὰ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα, συντείνας εἰς τὴν δημιουργίαν χαώδους καταστάσεως εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς. Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται λεπτομερῶς εἰς αὐτὰ ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀντίδρασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, παραθέτων καὶ τὰς σχετικὰς ἱστορικὰς πηγὰς.

Εὐγενίας Παναγιώτου, *Ἡ ταραχὴ κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν*, σσ. 753-820 (συνεχίζεται).

Σκοπὸς τῆς μελέτης εἶναι νὰ φωτίσῃ τὴν πνευματικὴν πορείαν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ πρὸς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ὥστε νὰ καταδειχθῆ ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ κρίκον εἰς τὴν ἀλυσίδα τοῦ Ἡσυχασμοῦ. Εἰς τὸ δημοσιευόμενον πρῶτον μέρος ἐρευνᾶται ἡ πνευματικὴ ταραχὴ εἰς τὰ θεολογικὰ καὶ κοσμικὰ ἔργα τοῦ ἱ. Πατρὸς.

Ἀθανασίου Ἐ. Καραθανάση, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, *Τὸ Ἔβδομο Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιον «Χριστιανικὴ Θεσσαλονίκη»*, σσ. 821-825.

Ἐκτενὴς ἀναφορὰ εἰς τὸ 7ον Ἐπιστημονικὸν Συμπόσιον «Χριστιανικὴ Θεσσαλονίκη», τὸ ὁποῖον ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Βλατάδων ἀπὸ 18-20 Ὀκτωβρίου, εἰς τὰ πλαίσια τῶν «Δημητρίων» 1993. Θέμα τοῦ Συμποσίου ἦταν «Σταυροπηγιακὲς καὶ ἐνοριακὲς Μονὲς στὴ Θεσσαλονίκη».